

Nieuwsbrief Mertonvrienden van de Lage Landen

*In 1961 verscheen *New Seeds of Contemplation*, volgens sommigen het beste boek dat Merton heeft geschreven. Het is ook het enige boek dat Merton een aantal keren heeft herschreven. In maart 1949 verscheen *Seeds of Contemplation* en op het einde van dat jaar werd al een verbeterde versie uitgegeven. De derde uitgave uit 1961 werd *New Seeds of Contemplation* dat een aantal Mertonvrienden samen vertaalde en de titel *Zaden van contemplatie* kreeg. Het werd op Mertons honderdste geboortedag, 31 januari 2015 gepresenteerd in de trappistenabdij Koningshoeven. Hieronder vindt u het begin van het derde hoofdstuk met dezelfde titel als het boek. Dit hoofdstuk ontbrak in de eerdere uitgaven*

Zaden van contemplatie

Ieder moment en iedere gebeurtenis in het leven van ons allen hier op aarde plant iets in onze ziel. Want zoals de wind duizenden gevleugelde zaden aandraagt, zo bereiken ons ieder moment kiemen van spirituele vitaliteit, die onmerkbaar neerwarrelen in onze geest en onze wil. De meeste van deze ontelbare zaden sterven en gaan verloren, omdat we er niet op voorbereid zijn ze te ontvangen, want deze zaden kunnen alleen maar ontkiemen in de goede aarde van vrijheid, spontaniteit en liefde.

Dat is geen nieuw idee. Christus heeft ons lang geleden in de parabel van de zaaier verteld: "Het zaad is het woord van God". Vaak denken we dat die uitspraak alleen betrekking heeft op het woord van het evangelie, zoals het officieel op zondag in de kerk wordt verkondigd (als het tenminste nog in de kerk verkondigd wordt!). Maar elke uitdrukking van de wil van God is in zekere zin een "woord" van God en daardoor een "zaadkiem" van nieuw leven. Te midden van de voortdurend veranderende realiteit waarin we leven, zouden we ons bewust moeten worden van de mogelijkheid van een ononderbroken dialoog met God. Hiermee bedoel ik niet een voortdurend "gepraat", of een onbelangrijke gespreksvorm van affectief gebed die soms in kloosters wordt gecultiveerd, maar een dialoog van liefhebben en van kiezen. Een dialoog van diepe verlangens.

In alle levenssituaties komt de "wil van God" niet alleen tot ons als een extern dictaat van een onpersoonlijke wet, maar vooral als een innerlijke uitnodiging van persoonlijke liefde. Al te vaak leidt de gebruikelijke opvatting van "Gods wil", voorgesteld als een sfinx-achtige en eigenzinnige kracht die met een onverbidelijke vijandigheid zwaar op ons drukt, ertoe dat mensen het geloof kwijt raken in een God die ze onmogelijk kunnen liefhebben. Zo'n opvatting over de goddelijke wil drijft de menselijke zwakte tot wanhoop en je kunt je zelfs afvragen of die opvatting op zichzelf al niet tot een zo onverdraaglijke wanhoop leidt dat deze niet eens bewust wordt waargenomen.

Deze eigzinnige “voorschriften” van een overheersende en ongevoelige Vader zijn eerder zaden van haat dan van liefde. Als dat onze opvatting is van Gods wil, zijn we volstrekt niet in staat om het verborgen en intiem mysterie te zoeken van de ontmoeting die plaats vindt in de contemplatie. We zullen ons alleen maar zo ver mogelijk van Hem willen verwijderen en ons voor altijd voor zijn gelaat verbergen. Zo bepalend is ons beeld van God! Geen enkel beeld van Hem, hoe zuiver en perfect ook, kan Hem echter tonen zoals Hij werkelijk is. Ons idee van God zegt meer over ons zelf dan over Hem.

We moeten leren ons te realiseren dat de liefde van God ons in elke situatie zoekt, en zoekt naar het goede voor ons. Zijn ondoorgrondelijke liefde is gericht op ons ontwaken. Aangezien dit ontwaken een soort sterven van ons oppervlakkige zelf veronderstelt, zullen we echter opzien tegen zijn komst in de mate waarin we ons identificeren met dit oppervlakkige zelf en eraan gehecht zijn. Maar wanneer we de dialectiek van leven en dood begrijpen, zullen we leren om de risico's te nemen die het geloof van ons vraagt, om de keuzes te maken die ons verlossen van ons gewoonlijke zelf en die voor ons de deur openen tot een nieuw bestaan, een nieuwe werkelijkheid.

De geest die gevangen zit in traditionele ideeën en de wil die in zijn eigen verlangen verstrikt is, kunnen de zaden van een ongewone waarheid en een bovennatuurlijk verlangen niet aanvaarden. Want hoe kan ik de zaden van de vrijheid ontvangen wanneer ik verliefd ben op de slavernij en hoe kan ik het verlangen van God koesteren, wanneer ik vervuld ben van een ander en tegengesteld verlangen? God kan zijn vrijheid niet in mij planten omdat ik een gevangene ben en er niet eens naar verlang vrij te zijn. Ik hou van mijn gevangenschap en ik sluit mezelf op in het verlangen naar de dingen die ik haat en ik heb mijn hart ongevoelig gemaakt voor ware liefde. Ik moet daarom leren om het gewone en vertrouwde los te laten en in te stemmen met wat nieuw en onbekend voor me is. Ik moet leren “mezelf los te laten” om mezelf te vinden door me over te geven aan Gods liefde. Wanneer ik God zou zoeken, zou iedere gebeurtenis, ieder moment graankorrels van zijn leven in mijn wil zaaien, om op een dag tot een geweldige oogst uit te groeien.

Thomas Merton, *Zaden van contemplatie*, Budel, Damon, 2015, blz. 23-24

[Het artikel van de Maand van onze nieuwsbrief mag u delen met belangstellenden.](#)

[Meer over Thomas Merton & de Mertonvrienden van de Lage Landen:](#)
www.thomasmerton.nl